

zvláště dávku z přírůstku hodnoty, byla-li snad nabyvatelem k placení převzata — při této však jen v té výši, ve které by ji byl měl nésti zcizitel.«

Použije-li se těchto všeobecných předpisů jen na spornou otázku, jest zákonem jasně předepsáno, že dávka nabyvatelem převzatá připočítati se má ke zcizovací ceně jako její součást vřlučně v té výši, ve které by ji byl měl nésti zcizitel.

Hledíc k této jasné a určité normě není vlastně ani možno, aby vznikl nějaký jiný výklad zákona, dovolující započísti dávku číslicí vyšší, než jak by ji byl musil zcizitel zaplatiti. Poněvadž však přece tato neočekávaná skutečnost u moravského zemského výběřčího úřadu nastala a i žal. úřadem jest sdílena a hájena, musí se nss i argumentací žalovaného úřadu obíratí, ovšem jen potud, pokud došla výrazu v nař. rozhodnutí, kdežto k obsahu odvodního spisu proti zákonnému předpisu toliko jednoduše podaného hleděti nelze.

Žal. úřad má za to, že je vyloučeno, aby byla jiná dávka v bodu 3 platebního rozkazu ke zcizovací ceně připočítávána a zase jiná dle jeho bodu 8 vskutku předepisována. On avšak úplně přehlíží, že slůvko »jen« právě tuto nerovnost zavádí a předpokládá, že tímto slovem je ustanoveno, že připočítávaná dávka musí býti nižší než dávka předepisovaná.

Další vývody nař. rozhodnutí nesou se tím směrem, že by při různosti dávek v obou hořejších bodech platebního rozkazu uváděných mohla vzniknouti pochybnost, kterou z těchto dávek má nabyvatel zciziteli nahražovati, resp. kdo má zciziteli nahraditi rozdíl mezi nimi, když přece je jasno ze smlouvy, že nabyvatelovým závazkem má býti zcizitel všeho placení zbaven.

Tato pochybnost jest v daných případech úplně vyloučena. Neboť při znění smluv: »dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí nese kupující strana« nelze tuto úmluvu vykládati jinak, než že nabyvatel nese dávku úřadem pravoplatně řádně předepsanou. Ale i kdyby při jinakém znění přejímacího závazku mohl mezi smluvními stranami vzniknouti rozpor, co která z nich z dávky má platiti, nemůže býti pochybnosti o tom, že výpočet a předpis dávky musí se řídití jen zákonem a že pro právní poměr stran směrodatná je smlouva a nikoli obsah platebního rozkazu mimo konečný předpis dávky.

Když tedy žal. úřad, aby vyměřil dávky, připočítával k zcizovacím cenám dávky vyšší, než které by byla měla platiti zcizovatelka, kdyby nebyli nabyvatelé převzali její placení, nalézal se v právním omylu i bylo zrušiti nařikávané rozhodnutí dle § 7 zák. o ss.

Č. 1132.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Morava):
Nejv. správní soud musí z úřední povinnosti přihlížeti ke skutečnosti, že žal. úřad posuzoval správnost výměry dávky podle předpisů již neplatných, a zrušiti nařikávané rozhodnutí pro nezákonnost.

(Nález ze dne 21. ledna 1922 č. 491.)

Věc: Františka K. v K. proti moravskému zemskému výboru v Brně o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platebním rozkazem moravského zemského výběrčího úřadu v Brně z — byla st-lce podle nařízení ze dne 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n. vyměřena z prodeje domku čp. — v K. dávka z přírůstku hodnoty penízem 2724 Kč 33 h, při čemž jako zcizovací cena vzata byla kupní cena zjištěná z kupní smlouvy 32.000 Kč zvýšená o 700 Kč jako polovici převodního poplatku, kterou převzali na sebe k placení kupující.

Odvolání potírající tento připočet bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Nss uvážil o stížnosti uplatňující nezákonnost toto:

Dle správních spisů a nesporného skutkového předpokladu nař. rozhodnutí byl podnětem k tomuto vyměření dávky z přírůstku hodnoty převod zmíněné na Moravě ležící nemovitosti, uskutečněný kupní smlouvou danou a podepsanou dne 3. listopadu 1920. Nastal tedy převod ten téhož dne t. j. 3. listopadu 1920. Pro převod nemovitosti uskutečněný v tento den platil dle § 30, odst. 1. nařízení ze dne 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n. řád o dávce z přírůstku hodnoty nemovitosti daný tímto nařízením a nikoli zemský moravský zákon ze dne 26. prosince 1914 č. 18 z. z. z r. 1915, jako dřívější řád o téže dávce.

To došlo také výrazu v platebním rozkaze, jenž se výslovně opírá o ustanovení cit. nařízení.

Naproti tomu nař. rozhodnutí shledává dle číselného i slovného citování předpisu § 5 právě zmíněného zemského zákona ve spojení s § 68, odst. 3 popl. zák. a § 896 o. z. o. svůj právní základ jedině ve zmíněném zákoně. Zákon ten však, jak již shora dovozeno, v tomto případě neplatil. Vycházel tedy žal. úřad z nesprávného právního názoru o materiálním právu, podle něhož sporná otázka se má řešiti.

Stížnost sice to nevytýká, ba zmiňuje se sama o zrušeném zákoně jako o normě pro tento případ platné. Avšak poněvadž pro nedostatek právního podkladu nelze naříkaný výrok přezkoumávati, musí nss z moci úřadu k tomuto nedostatku hleděti a nař. rozhodnutí dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 1133.

Pozemková reforma: I. * Slovem »objekt« ve smyslu § 3 lit. a) zák. zábor. míněna jest každá samostatná hospodářská jednotka, která jest věnována svou podstatou a svým hospodářským určením jinému cíli než hospodářství zemědělskému v širším slova toho smyslu t. j. zahrnujíc v to i hospodářství lesní. Jsou-li všechny uvedené charakteristické znaky »objektu« dány, t. j. je-li tu hospodářská jednotka schopná samostatné hospodářské existence, a je-li zjištěno, že určení její nese se za jiným cílem, než za zemědělskou produkci, pak jest lhostejno, jakou celkovou výměru tato hospodářská jednotka má. — **II. *** Určitý »objekt« ve smyslu § 3 lit. a) zák. zábor. nepřestává býti »objektem« proto, že jsou mezi nemovitostmi tohoto objektu i jednotlivé nemovitosti sloužící produkci zemědělské, které však o sobě netvoří samostatnou hospodářskou jednotku, neboť pozemky takové jsou jen příslušenstvím objektu sama, které sdílí jeho právní osudy a nemohou se tedy ani dotýkati charakteru jeho jako »objektu« dle § 3 lit. a). — **III. *** Stavební pozemek, tvořící sám o sobě samostatnou hospodářskou jednotku, může jako »objekt«